

Arrest

**nr. 62 381 van 30 mei 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 1 april 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 21 februari 2011 tot verwerping van een aanvraag om machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 april 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. PEPERSTRAETE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 12 september 2010 via Zweden het grondgebied van de Schengenzone binnen. Hij was in het bezit van een Pakistaans paspoort voorzien van een op 1 augustus 2010 door de Zweedse autoriteiten afgeleverd visum, dat hem toelaat tot een verblijf in Zweden tot en met 1 september 2011.

1.2. Verzoeker kwam op 16 september 2010 België binnen en werd op 27 september 2010 in het bezit gesteld van een aankomstverklaring, waarvan de geldigheidsduur verstreek op 14 december 2010.

1.3. Via een op 9 december 2010 gedateerd schrijven diende verzoeker, in toepassing van artikel 58 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging

en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een voorlopig verblijf in België in functie van zijn studies.

1.4. Op 21 februari 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot verwerping van een aanvraag om machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing tot verwerping van een aanvraag om machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student, die verzoeker op 2 maart 2011 ter kennis werd gebracht, luidt als volgt:

“De aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op 09/12/2010 bij de burgemeester van Leuven door [A. S. A.], [...], onderdaan van Pakistan, [...], in toepassing van de artikelen 58 en 9 alinea 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 28 juni 1984, 15 juli 1996 en 15 september 2006, is ontvankelijk, doch ongegrond.

MOTIVERING:

Overwegende dat betrokkene op 01/08/2010 een Zweedse verblijfskaart verkreeg op de Zweedse ambassade te Islamabad, geldig tot 01/09/2011 en dat zijn paspoort een inreisstempel voor Zweden bevat op datum van 12/09/2010;

Overwegende dat betrokkene aldus gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan 3 maanden voor Zweden en enkel recht heeft op een toeristisch verblijf van 90 dagen op 6 maanden;

Overwegende dat betrokkene zich reeds op 16/09/2010 naar België begaf om zich in te schrijven aan de KULeuven;

dat hieruit blijkt dat betrokkene niet de intentie had om in Zweden te verblijven en aldus de visum-procedure op de Zweedse ambassade aangewend heeft om toegang te verkrijgen tot het Belgisch grondgebied;

Overwegende dat betrokkene evenmin rechtvaardigt waarom hij geen studentenvisum aanvroeg op de Belgische ambassade in Islamabad of de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging in het land waar hij gemachtigd werd tot verblijf, in casu Zweden;

Bijgevolg wordt zijn aanvraag tot machtiging tot voorlopig verblijf voor studies verworpen en dient hij het grondgebied te verlaten en zich te begeven naar Zweden.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, die verzoeker eveneens op 2 maart 2011 ter kennis werd gebracht, luidt verder als volgt:

“artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 2° : verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van de wet bepaalde termijn van drie maanden;

Zijn aankomstverklaring is verstreken sinds 14/12/2010;

De aanvraag tot machtiging tot voorlopig verblijf ingediend op 09/12/2010 in toepassing van art.58 en 9 alinea 2 van de wet van 15 december 1980 is bij beslissing van 21/02/2011 verworpen.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van de artikelen 58 en 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). Hij betoogt dat de eerste bestreden beslissing zowel in rechte als in feite ontoereikend is gemotiveerd en stelt daarnaast het volgende:

“Om als student in België te verblijven dient te worden voldaan aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 58 van de vreemdelingen[wet].

Art. 58 vreemdelingenwet kent de vreemdeling die in België wenst te studeren en die de verschillende daarin bepaalde voorwaarden vervult, een automatisch recht toe op een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in België. Uit deze bepaling blijkt dat het bestuursorgaan de verplichting wordt opgelegd om een visum voor studies toe te kennen wanneer de aanvrager de documenten heeft ingediend die hij gevraagd wordt. (Raad Vreemdelingenbetwistingen nr. 22.017, 26 januari 2009 Rev.dr.étr. 2009, afl. 152, 61; <http://www.cce-rvv.be> (31 juli 2009); T.Vreemd. 2009 (samenvatting), afl. 2, 148)

In casu heeft verzoeker alle benodigde documenten toegevoegd aan zijn aanvraag d.d. 09/12/2010 op het stadhuis te Leuven. (stukken 5, 6, 7, 8 en 9)

De dienst vreemdelingenzaken mag evenwel niet zelf een bijkomende weigering[s]grond aan de wet toevoegen door te stellen dat verzoeker nooit de intentie had om in Zweden te verblijven.

Hierdoor voegt de dienst vreemdelingenzaken een extra voorwaarde aan de wet, hetgeen ontoelaatbaar is."

3.1.2. Verweerder stelt dienaangaande in de nota met opmerkingen:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat er geenszins sprake is van een automatisch recht. Echter, de documenten die door verzoeker worden toegevoegd dienen te worden beoordeeld. In casu is bovendien gebleken dat verzoeker reeds in het bezit was van een visum voor Zweden waardoor ook dit element in overweging werd genomen. Verzoeker maakt zijn bewering als zou het toekennen van een verblijf een verplichting zijn niet aannemelijk. Daarentegen dient het toekennen van een verblijf beschouwd te worden als een gunst, en geenszins als een recht.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

Verwerende partij heeft de eer te stellen dat in de motivering van de bestreden beslissing verwezen wordt naar de toepasselijke rechtsregel met name naar de artikelen 9, alinea 2 en 58 van de Vreemdelingenwet en naar de feitelijke overwegingen welke aan de beslissing ten grondslag liggen met name dat verzoeker op 1 augustus 2010 een Zweedse verblijfskaart verkreeg op de Zweedse ambassade te Islamabad en hij zich reeds op 16 september 2010 naar België begaf om zich in te schrijven aan de KULeuven waaruit blijkt dat hij niet de intentie had om in Zweden te verblijven en aldus de visumprocedure op de Zweedse ambassade heeft aangewend om toegang te verkrijgen tot het Belgische grondgebied. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker een aankomstverklaring deed op 27 september 2010 en dat hij gemachtigd werd tot een toeristisch verblijf van meer dan 3 maanden voor Zweden op 1 augustus 2010. Op 9 december 2010 heeft hij zich vervolgens begeven naar de burgemeester van Leuven voor een aanvraag om machtiging tot verblijf."

3.1.3.1. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de eerste bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de eerste bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari

2007, nr. 167.477). Verzoeker kan trouwens niet stellen de motieven die de eerste bestreden beslissing onderbouwen niet te kennen, nu hij deze weergeeft en betwist in zijn verzoekschrift.

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting dan ook geen schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991.

3.1.3.2. Artikel 58 van de Vreemdelingenwet – bepaling die verzoeker tevens geschonden acht – luidt als volgt:

“Wanneer de aanvraag tot het bekomen van de machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven bij een Belgische diplomatieke of consulaire post ingediend wordt door een vreemdeling die in België wenst te studeren in het hoger onderwijs of er een voorbereidend jaar tot hoger onderwijs wenst te volgen, moet die machtiging toegekend worden indien de betrokkene zich niet bevindt in een der in artikel 3, eerste lid, 5° tot 8°, bedoelde gevallen en indien hij de hiernavolgende documenten overlegt:

1° een attest afgegeven door een onderwijsinstelling overeenkomstig artikel 59;

2° het bewijs dat hij voldoende middelen van bestaan bezit;

3° een geneeskundig getuigschrift waaruit blijkt dat hij niet aangetast is door een der in bijlage bij deze wet opgesomde ziekten of gebreken;

4° een getuigschrift waaruit blijkt dat de betrokkene niet veroordeeld is geweest wegens misdaden of wanbedrijven van gemeen recht, wanneer hij ouder is dan eenentwintig jaar.

Bij ontstentenis van een getuigschrift als bedoeld onder 3° en 4° van het eerste lid, kan de Minister of zijn gemachtigde niettemin, rekening houdende met de omstandigheden, de vreemdeling machtigen in België te verblijven om er te studeren.

De machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven kan door de vreemdeling in het Rijk aangevraagd worden overeenkomstig de door de Koning bepaalde modaliteiten in uitvoering van artikel 9, tweede lid.”

Overeenkomstig artikel 58, derde lid van de Vreemdelingenwet kan een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden op grond van studies derhalve worden ingediend in België, in plaats van bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst of het land van verblijf, *“overeenkomstig de door de Koning bepaalde modaliteiten in uitvoering van artikel 9, tweede lid”*.

In uitvoering van artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet werd in artikel 25/2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen het volgende bepaald:

“§ 1. De vreemdeling die reeds toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf in het Rijk van maximaal drie maanden overeenkomstig Titel I, hoofdstuk II van de wet, of van meer dan drie maanden, die aantoon :

[...]

2° ofwel de door de wet of een koninklijk besluit vastgestelde voorwaarden te vervullen om gemachtigd te worden tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk op grond van een andere hoedanigheid, kan op deze basis een aanvraag tot machtiging tot verblijf indienen bij de burgemeester van de gemeente waar hij verblijft.

Deze aanvraag dient vergezeld te zijn van de bewijzen dat de vreemdeling de voorwaarden bedoeld in deze paragraaf vervult.

[...]

§ 3. Voor zover de vreemdeling de bewijzen aanbrengt dat hij de voorwaarden bedoeld in § 1, eerste lid, 2°, vervult, en indien uit de controle van de reële verblijfplaats, die de burgemeester of zijn gemachtigde moet laten uitvoeren, blijkt dat de vreemdeling op het grondgebied van de gemeente verblijft, wordt hij in het bezit gesteld van een document dat aantoon dat de aanvraag werd ingediend. Het gemeente-

bestuur maakt de aanvraag, vergezeld van de bewijzen bedoeld bij § 1, tweede lid, en van het verslag opgesteld bij de controle van de verblijfplaats, zonder verwijl over aan de gemachtigde van de minister.

[...]

Indien de minister of zijn gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent aan de vreemdeling, schrijft het gemeentebestuur deze in het vreemdelingenregister in en overhandigt het een bewijs van inschrijving in dit register, of, indien de vreemdeling reeds houder is van een dergelijk bewijs, brengt het gemeentebestuur hem op de hoogte van de beslissing.

Indien de minister of zijn gemachtigde beslist dat de vreemdeling de voorwaarden bedoeld in § 1, eerste lid, 2°, niet vervult, verwierpt hij de aanvraag tot machtiging tot verblijf en geeft het hem in voorkomend geval het bevel om het grondgebied te verlaten overeenkomstig het model van bijlage 13."

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 12 september 2010, in het bezit van een paspoort met geldig inreisvisum, het grondgebied van de Schengenzone via Zweden binnenkwam. Verzoeker kwam vervolgens op 16 september 2010 naar België en werd op 27 september 2010 in het bezit gesteld van een aankomstverklaring, waarvan de geldigheidsduur verstreek op 14 december 2010. Verzoeker was bijgevolg toegelaten *"tot een verblijf in het Rijk van maximaal drie maanden overeenkomstig Titel I, hoofdstuk II van de wet."* Op 9 december 2010, en bijgevolg vóór het verstrijken van de geldigheidsduur van zijn aankomstverklaring, diende verzoeker een aanvraag in om, in toepassing van artikel 58 van de Vreemdelingenwet, te worden gemachtigd tot een voorlopig verblijf in België voor de duur van zijn studies. Tevens voegde verzoeker bij zijn aanvraag de in artikel 58, eerste lid van de Vreemdelingenwet vermelde documenten. Hij legde immers een bewijs dat hij is ingeschreven voor de opleiding *"Master of Business Economics"* aan de Katholieke Universiteit Leuven voor het academiejaar 2010-2011, een attest van de Katholieke Universiteit Leuven waarin wordt bevestigd dat verzoeker een bedrag van 7.900 euro heeft overgemaakt teneinde zijn verblijfskosten in België te dekken en waarvan hem maandelijks een bedrag zal worden uitgekeerd, een medisch getuigschrift en een *"character certificate"* voor. Verweerder betwist niet dat verzoeker de in artikel 58, eerste lid van de Vreemdelingenwet vereiste documenten tijdig heeft aangebracht. Gelet op wat voorafgaat dient dan ook te worden vastgesteld dat verzoeker zijn aanvraag om als student te worden gemachtigd tot een verblijf in België, overeenkomstig artikel 58, derde lid van de Vreemdelingenwet, kon indienen bij de burgemeester van de gemeente waar hij verblijft. Verzoeker diende, nu deze voorwaarde nergens wordt gesteld, voorts niet te *"rechtvaardig[en] waarom hij geen studentenvisum aanvroeg op de Belgische ambassade in Islamabad of de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging in het land waar hij gemachtigd werd tot verblijf, in casu Zweden."*

Artikel 58 van de Vreemdelingenwet voorziet bovendien dat de machtiging tot verblijf in België *"moet"* toegekend worden indien verzoeker zich niet bevindt in een der in artikel 3, eerste lid, 5° tot 8° bedoelde gevallen en indien hij de vereiste documenten heeft overgelegd. Verweerder toont niet aan dat verzoeker zich in een der in artikel 3, eerste lid, 5° tot 8° van de Vreemdelingenwet bedoelde gevallen bevindt en betwist, zoals hoger al werd gesteld, niet dat verzoeker alle in artikel 58, eerste lid bepaalde documenten heeft overgelegd. Het gegeven dat verzoeker alle vereiste documenten heeft overgemaakt blijkt bovendien, zij het impliciet, uit het ontvankelijk verklaren van de aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden. Zoals reeds uiteengezet, kon de aanvraag van verzoeker immers slechts in België worden ingediend – en bijgevolg ontvankelijk verklaard worden – indien verzoeker zich op het ogenblik van het indienen van de aanvraag rechtmatig in België bevond én alle vereiste documenten bij zijn aanvraag voegde.

Er dient dan ook te worden besloten dat verzoeker terecht aanvoert dat artikel 58 van de Vreemdelingenwet – bepaling waaruit een gebonden bevoegdheid voortvloeit – werd geschonden doordat verweerder weigerde hem een verblijfsmachtiging toe te staan om reden dat hij *"de visumprocedure op de Zweedse ambassade aangewend heeft om toegang te verkrijgen tot het Belgisch grondgebied"* en *"hij niet rechtvaardigt waarom hij geen studentenvisum aanvroeg op de Belgische ambassade of de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging in het land waar hij gemachtigd werd tot verblijf, in casu Zweden"*, aangezien hij hierdoor een bijkomende voorwaarde stelde die niet in voormelde wetsbepaling is voorzien en het *"automatisch recht"* van verzoeker op de toekenning van een verblijfsmachtiging miskende.

Aangezien een onderdeel van het tweede middel tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige middelen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3.2. Daar de tweede bestreden beslissing gebaseerd is op de eerste bestreden beslissing – in de motivering van de tweede bestreden beslissing wordt immers uitdrukkelijk verwezen naar de eerste bestreden beslissing – dient deze beslissing in casu eveneens vernietigd te worden

4. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is dan ook grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, is derhalve zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 21 februari 2011 tot verwerping van een aanvraag om machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student wordt vernietigd.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 21 februari 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 3

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK